

„хвърлятъ прѣдъ разкървавената България лукавитѣ и
„врази, но лицата, които ржководятъ днесъ българскитѣ
„работи, разбиратъ твърдѣ добрѣ тази примка.

„Като Ви молимъ, господине редакторе, да помѣс-
„тите горѣизложеното въ в. „Клио“, оставаме съ призна-
„телность Ваши

Марко Д. Балабановъ, Д. Цанковъ.

Лондонъ, 11/23 октомврия 1876 г. (*)

* * *

Сжщия день слѣдъ изпращане нѣкои писма за Ца-
риградъ, ние ходихме да посѣтимъ приятеля си Жен-
сонъ, сега на кантората му въ Лондонъ, но намѣсто него,
ние намѣрихме единъ неговъ племянникъ, служещъ при
него по търговскитѣ му работи. Между друго, той ни
разправи, че всѣки почти день си вмѣнявалъ въ длъж-
ность да намѣри поне нѣколко минути свободни, за да
прочете нѣщо отъ Библията, било отъ Ветхия, било отъ
Новия Завѣтъ. Въ нея той намѣрвалъ, ни казваше, раз-
рѣшение на всички почти обществени и политически
въпроси. Всѣка света недѣля, при всичко че не билъ
нито пасторъ, нито учителъ, а просто търговецъ, той да-
валъ два пѣти прѣзъ тоя день уроци и обяснения по
Библията. По нея той билъ убѣденъ, че България ще
бжде освободена, а нашитѣ тираны турцы ще бждатъ на-
казани. Дѣленъ и уменъ търговецъ, но сжщеврѣменно и
единъ своего рода богословъ, въпрочемъ изобщо благъ
и прѣкрасенъ човѣкъ. Той недѣленъ день не ходѣше въ
Ритшмонъ при вуйка си, именно защото него день той
челъ и тълкувалъ и на други Библията въ разни мѣста.

(*) Това писмо се обнародва въ брой 801 на поменатия гръцки
вѣстникъ, 23 октомврия (4 ноемврия) 1876 г.